

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120253100
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120253100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom tamtiež, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Matej Jančura, nar. 7.5.1984, bytom v Košiciach, Wurmova 2, o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 27. júla 2021 č.k. 10Csp/429/2020-166

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.000 eur s príslušenstvom v súvislosti s postúpenou pohľadávkou na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi Československou obchodnou bankou, a.s. ako postupcom a žalobcom zo dňa 10.12.2018, pokiaľ ide o pohľadávku vzniknutú zo zmluvy č. 006376784R zo dňa 16.12.2013.

2. Súd zistil skutkový stav, podľa ktorého postupca a žalovaný uzavreli 16.12.2013 Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 006376784R, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 9.000 eur splatný v 84 mesačných splátkach po 153,81 eura vždy k 20. dňu v mesiaci až do výšky 14.038,61 eur. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 180 eur. Prvá splátka bola splatná 20.1.2014 a posledná 20.12.2020, čo bolo dňom splatnosti úveru. Zároveň bol dohodnutý poplatok za poistenie 11,17 eur mesačne. RPMN predstavovala 14,81%, priemerná RPMN 13,88%, úroková sadzba 10,90% ročne. Výzvou z 29.6.2017 postupca upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou splátky 171,16 eur splatnej 20.6.2017 a vyzval na úhradu do 4.7.2017. Výzvou z 21.9.2017 postupca upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou 276,75 eur a vyzval na bezodkladnú úhradu. Výzvou zo 6.10.2017 postupca upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou 290,12 eur a vyzval na úhradu, inak bude úver vyhlásený za predčasne splatný. Výzvou z 8.11.2017 postupca upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou omeškaných splátok 478,45 eur a vyzval na bezodkladnú úhradu, inak bude úver vyhlásený za predčasne splatný. Žalovaný výzvu prevzal 10.11.2017. Postupca vyhlásil k 21.12.2017 mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a upozornil ho, že ak nebude dlžná suma uhradená, postupca pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí jej vymáhaním externú spoločnosť. Uvedenú zásielku žalovaný prevzal 29.12.2017. Oznámením o postúpení pohľadávky z 13.12.2018 postupca oznámil žalovanému, že pohľadávka zo zmluvy bola postúpená so všetkými právami s ňou spojenými na žalobcu. Žalovaný na

splatenie úveru postupcovi uhradil 7.443,49 eura, z ktorých 3.742,84 eura bolo započítaných na istinu, 2.919,09 eura na riadny úrok, 10,08 eura na úrok z omeškania a 771,48 eura na poplatky.

3. Vec právne posúdil podľa § 524, § 525 ods. 2 OZ, § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 39 OZ so záverom, že žalobca v spore nie je aktívne legitimovaný. Súd poukázal na to, že v prípade nesplnenia predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt daný zákonom o bankách (§ 92 ods. 8), ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené) a teda ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, pretože zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok. Splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu, a iba v prípade splnenia týchto podmienok je daná aktívna legitimácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že toto celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta upravuje situáciu, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Tretia veta ustanovenia vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia; (podrobnejšie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.3.2018 sp. zn. 7 Cdo 26/2017). Uvedené ustanovenie teda umožňuje banke postúpiť svoju pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky po tom, čo je po jej doručení dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. Postupca 21.12.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť (žalovaný zásielku prevzal 29.12.2017), pričom žalovaného výzvou z 8.11.2017 na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti upozornil. Žalovaný výzvu prevzal 10.11.2017. Postupca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 21851000731. Napriek výzve súdu adresovanej žalobcovi, z tvrdení žalobcu a ani z listinných dôkazov ním predložených nevyplývali také skutočnosti, z ktorých by bolo možné uzavrieť, že postupca dodržal postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nepreukázal existenciu takej písomnej výzvy banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a v nadväznosti na ňu nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Uskutočnenie takejto výzvy je pritom v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladom pre to, aby banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku mohla postúpiť inej osobe. Takou výzvou podľa názoru súdu nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ani výzvy tomuto úkonu predchádzajúce (aj keď omeškanie dlžníka od ich doručenia trvalo 90 dní), keďže ich cieľom je zosplatenie úveru. Ak chce totiž banka akokoľvek nakladať s celou pohľadávkou (teda nielen s dovtedy nesplácanou časťou, ktorej sa výzvy týkali), napr. ju v budúcnosti súdne vymáhať či postúpiť, musí túto celú pohľadávku/jej dovtedy nesplatnú časť, najskôr zosplatiť. Argumentáciu žalobcu, pokiaľ ide o skutočnosť, že žalovaný uhradil poslednú splátku ešte v septembri 2017, čím bol nepretržite v omeškaní viac ako 90 dní, pričom toto omeškanie trvalo aj po odoslaní tejto výzvy na úhradu a zosplatení pohľadávky, z toho vyššie uvedeného dôvodu súd nepovažuje za dôvodnú. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti ani nevyplývalo, že by banka v tom čase o postúpení vôbec uvažovala, naopak žalovaného upozornila na súdne vymáhanie, či vymáhanie prostredníctvom externej spoločnosti. Zmyslom výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je podľa názoru súdu ochrana dlžníka tak, že je mu umožnené zbaviť sa svojho splatného a nesplácaného dlhu voči banke jeho úhradou ešte pred tým, ako banka zrealizuje svoje oprávnenie postúpiť svoju pohľadávku tretej osobe, ktorá už bankou nemusí byť.

4. Zo všetkých týchto dôvodov súd dospel k záveru, že nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa § 525 ods. 2 OZ je neplatná a žalobca preto pohľadávkou, ktorej zaplata sa domáha, nedisponuje, teda v spore nie je aktívne legitimovaný. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP s tým, že úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolateľ v prvom rade poukázal na to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky predchodca žalobcu - pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Po odcitovaní § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev aj výzvou z 8.11.2017 a výzvou z 21.12.2017 označenou ako oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Tiež zdôraznil, že postupca nebol v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách povinný upozorniť na skutočnosť, že môže v prípade splnenia zákonných podmienok postúpiť pohľadávkou na tretiu osobu, nakoľko z § 92 ods. 8 zákona o bankách takáto povinnosť banke nevyplýva. V tejto súvislosti sa nestotožnil s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky tak, ako to súd prezentoval v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, resp. že by uvedená výzva mala mať špeciálne náležitosti (ako napríklad upozornenie na postúpenie pohľadávky). Takýto výklad z dikcie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva. § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi bez ďalších špeciálnych náležitostí, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Pokiaľ by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, resp. upozorniť dlžníka na možnosť postúpenia pohľadávky, bolo by to v § 92 ods. 8 tohto zákona výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže si v súdenom prípade navyše zmluvné strany dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď potom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti. Potreba osobitného upozornenia na plnenie tejto splátky preto ani nie je potrebná a postupca by si mohol vymáhať nárok na zaplataenie takto omeškanej splátky súdnou cestou aj bez osobitného upozornenia. Argumentácia súdu je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromno-právnymi princípmi, keď dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti a nie až po výzve banky. Postup súdu, ktorým si súd upravil ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a nad rámec zákona upravuje, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky, t. j. v rozpore s § 517 ods. 1 OZ, resp. upravuje rôzne náležitosti uvedenej výzvy banky (upozornenie na postúpenie) - je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej a nie moci súdnej. V tejto súvislosti odkázal na relevantné znenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/128/2019, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/64/2018, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/351/2017, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/2/2019. Okrem toho sa nestotožnil s názorom súdu, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať podanie zo dňa 21.12.2017, t. j. oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru s výzvou na plnenie. Splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo jednoznačne preukázané vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru - podaním z 21.12.2017 a toto podanie je potrebné považovať za výzvu podľa tohto ustanovenia. Ide teda o výzvu postupcu na úhradu svojej pohľadávky. Preto mal za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, nakoľko predloženými listinnými dôkazmi bolo nesporne preukázané, že žalovaný v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolateľ tiež poukázal v druhej časti svojho odvolania na to, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní, ktoré skutočnosti žalovaný žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprel. Po odcitovaní § 151 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP považoval preto tieto skutkové tvrdenia za skutkové tvrdenia, ktoré s protistranou neboli popreté a teda nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho považoval za nesporné, že postupca postúpil žalobcovi pohľadávkou

v súlade so zákonom a súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď dospel k záveru o opaku a v dôsledku uvedeného záveru zamietol žalobu. V tejto súvislosti odkázal tiež na relevantné znenie uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/40/2020, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/54/2020, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/81/2020, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/349/2019. Navrhol preto odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobe žalobcu vyhovie eventuálne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

8. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14.4.2022 o 9.15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 8.4.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

10. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

11. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tieto je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

13. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis,

než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

16. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledovné.

19. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie 3.000 eur s prísl., ktorú si žalobca uplatňuje voči žalovanému titulom nesplateného úveru zo zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere, ktorú žalovaný uzatvoril s predchodcom žalobcu dňa 16.12.2013 s tým, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimitáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s ČSOB, a.s.

20. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa riadi osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

21. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa § 525 ods. 2 OZ je neplatná a žalobca preto pohľadávku, ktorej zaplatenia sa domáha, nedisponuje, teda v spore nie je aktívne legitimovaný.

22. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie súhlasí.

23. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

24. Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

25. V prípade nesplnenia týchto osobitných stanovených podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, a teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ s následkom, že nie je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

26. Odvolateľ v odvolacom konaní svoje nesúhlasné stanovisko so záverom súdu o nedodržaní § 92 ods. 8 zákona o bankách založil na tvrdení že, žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev aj: 1. Výzvou zo dňa 8.11.2017 a 2. Výzvou zo dňa 21.12.2017 označenou ako oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Osobitne zdôraznil, že splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo jednoznačne preukázané vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru - podaním zo dňa 21.12.2017, ktoré bolo potrebné považovať za výzvu podľa uvedeného ustanovenia.

27. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 7.) vyplýva v súvislosti s výzvou z 8.11.2017 a v súvislosti s podaním 21.12.2017, že obe listinné dôkazy súd konštatoval v rámci vykonaného dokazovania, keď mal za to, že výzvou z 8.11.2017 postupca upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou omeškaných splátok 478,45 eur a vyzval ho na bezodkladnú úhradu, inak bude úver vyhlásený za predčasne splatný, ktorú výzvu žalovaný prevzal 10.11.2017 a že postupca vyhlásil 21.12.2017 mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a upozornil ho, že ak nebude dlžná suma uhradená, postupca pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí jej vymáhaním externú spoločnosť, ktorú zásielku žalovaný prevzal 29.12.2017.

28. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že pokiaľ ide o výzvu z 8.11.2017, táto súvisí s nasledujúcim zosplatnením predmetného úveru a jej preukázanie má súvis s dodržaním postupu podľa § 53 ods. 9 OZ. Pokiaľ preto predmetom postúpenia bol zosplatnený úver, výzvu z 8.11.2017 nemožno stotožňovať s výzvou, ktorú v súvislosti s postúpením pohľadávky je potrebné realizovať v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Aj v tomto prípade sa žalobca odvoláva na postúpenie, ktorého predmetom bola už zosplatnená pohľadávka. Pokiaľ preto predmetom postúpenia bol už zosplatnený dlh, až po zosplatnení žalobca mohol vyzvať žalovaného, aby si svoj (zosplatnený) dlh splnil, pričom ide už o podmienku podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto prípade k zosplatneniu dlhu došlo v decembri 2017, z čoho logicky vyplýva, že výzva z 8.11.2017 nemôže byť súčasne výzvou, ktorú mala banka realizovať v súvislosti s nasledujúcim postúpením pohľadávky, t.j. v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

29. Pokiaľ ide o podanie z 21.12.2017, odvolací súd zdôrazňuje, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, pretože podľa obsahu predmetného podania - oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dátumovaného k 21.12.2017 vyplýva iba to, že predmetným podaním bol žalovaný upozornený na to, že bankou bol niekoľkokrát písomne vyzvaný, aby svoj splatný záväzok zo zmluvy zaplatil, súčasne, že nakoľko je naďalej v omeškaní s plnením záväzkov zo zmluvy, banka vyhlásila celý úver dňom 20.12.2017 za splatný, pričom dlh k tomuto dátumu predstavuje sumu 5.503,81 eur a že banka vyzýva dlžníka, aby bezodkladne nakontaktoval správcu pohľadávky, aby s ním dohodol spôsob a podmienky zaplatenia celej dlžnej sumy, pretože v opačnom prípade banka pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí vymáhaním externú špecializovnú spoločnosť. Z uvedeného vyplýva, že predmetné podanie nie je súčasne výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože neobsahuje výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, čo plne korešponduje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ktorý sa odvolateľovi v odvolacom konaní nepodarilo spochybníť, na základe čoho súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne zhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a že takouto výzvou nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a ani predchádzajúce výzvy.

30. Správnosť záveru súdu prvej inštancie sa nepodarilo odvolateľovi spochybníť ani poukazom na ním vybrané znenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/64/2018, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/351/2017 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/2/2019, pretože z použitej citácie týchto súdnych rozhodnutí nevyplýva, žeby predmetom postúpenia pohľadávok

mal byť zosplatnený dlh a pokiaľ ide o rozsudok v Trenčíne sp. zn. 6Co/128/2019, jeho závery sú v rozpore s argumentáciou odvolacieho súdu a neprihliadajú práve na okolnosť, že predmetom postúpenia bol už zosplatnený dlh.

31. Nedôvodnou je tiež odvolacia námietka, ktorou odvolateľ vytýka súdu, že neprihliadol na nesporné skutkové tvrdenia strán sporu s poukazom na to, že pokiaľ v konaní opakovane tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzvy postupcu v omeškaní s plnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, žalovaný uvedené skutočnosti žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprel.

32. Nemožno vytýkať súdu prvej inštancie, že skúmal platnosť postúpenia pohľadávky z úradnej povinnosti za situácie, kedy predmetom konania je uplatnený peňažný dlh vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Odvolaciemu súdu sa žiada povedať, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 60/2018) dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd konštatoval, že „následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť“

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú neopodstatnené odvolacie námietky žalobcu spochybňujúce správnosť napadnutého vyhovujúceho výroku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Odvolací súd preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).